

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 120/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Máriou Cagalovou, Poľovnícka 2040/10, Nové Mesto nad Váhom, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/153/2024 z 25. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania vedeného ústavným súdom a spolu s ústavnou sťažnosťou podal návrh, aby senát ústavného súdu podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade právnych predpisov.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou domáhal, aby súd prvej inštancie nahradil prejav vôle žalovaného ([REDAKOVANÉ]), že ako predávajúci uzatvára so sťažovateľom ako kupujúcim kúpnu zmluvu o prevode spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach v znení kúpnej zmluvy uvedenej v žalobnom návrhu. Sťažovateľ a žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti nachádzajúcich sa v k. ú. [REDAKOVANÉ]. Žalovaný nadobudol svoj spoluvlastnícky podiel kúpnu zmluvou uzavretou v roku 2019 s predchádzajúcou vlastníčkou [REDAKOVANÉ], v mene ktorej konal podľa § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) správca [REDAKOVANÉ] (ďalej len „správca“), pretože bol na jej majetok vyhlásený konkurz. Sťažovateľ v konaní

namietal porušenie predkupného práva, keďže k nadobudnutiu spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach žalovaným došlo bez toho, aby si správca splnil zákonnú povinnosť vyplývajúcu mu z § 140 Občianskeho zákonníka, teda bez toho, aby spoluvlastnícky podiel predchádzajúcej vlastníčky ponúkol najskôr na odkúpenie sťažovateľovi ako spoluvlastníkovi.

3. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že správca nebol povinný ponúknuť predmetné spoluvlastnícke podiely ostatným spoluvlastníkom a poukázal pritom na špeciálnu právnu úpravu v § 167s zákona č. 7/2005 Z. z. osobitne regulujúcu podmienky predkupného práva v prípade prevodu spoluvlastníckeho podielu v rámci konania o oddlžení. Konštatujúc zákonnosť prevodu spoluvlastníckych podielov, žalobu sťažovateľa zamietol.

4. Okrem toho sťažovateľ svojím podaním doručeným súdu prvej inštancie na pojednávaní navrhol, aby konanie podľa § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) prerušil až do rozhodnutia ústavného súdu o súlade právnych predpisov, a to druhej časti – § 93 a štvrtej časti – § 167s zákona č. 7/2005 Z. z. s § 140 Občianskeho zákonníka s poukazom na znenie komentára k zákonu o konkurze a reštrukturalizácii. Súčasne žiadal, aby súd v súvislosti s prejednávanou vecou podal návrh na ústavnom súde na začatie konania o súlade právnych predpisov. Tento návrh súd zamietol a vysvetlil, že zákonodarca prijatím § 167s zákona č. 7/2005 Z. z. sledoval spružnenie vysporiadania dlhov pri fyzických osobách, lebo iba tie môžu podľa § 166 ods. 1 tohto zákona prejsť procesom oddlżenia. Základom pre možnosť využitia predkupného práva je informovanosť oprávneného subjektu o zamýšľanom prevode podielu iným spoluvlastníkom a táto je v procese speňaženia spoluvlastníckeho podielu počas oddlžovacieho procesu zabezpečená širokou verejnou publicitou a prípustnosťou potrebných informácií, ktoré sú v dôsledku ich zverejnenia v Obchodnom vestníku prípustné v podstate každému, oprávneného z predkupného práva nevynímajúc.

5. Žalobca podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd tak, že rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, keďže tiež dospel k záveru, že v predmetnom konkurze (tzv. oddlžovací konkurz podľa štvrtej časti zákona č. 7/2005 Z. z.) nebol správca konkurznej podstaty viazaný predkupným právom (§ 167s tohto zákona).

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol.

6.1. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, v rámci ktorého sťažovateľ vytýkal súdom nižšej inštancie, že neprerušili konanie a nepodali návrh o súlade právnych predpisov ústavnému súdu, najvyšší súd uviedol nasledujúce:

a) navrhované prerušenie konania nie je prípustné z povahy požadovaného posúdenia súladu medzi ustanoveniami zákona, t. j. medzi právnymi predpismi rovnakej právnej sily,

b) dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP, proti ktorému nebolo prípustné ani odvolanie,

c) sudy nižších inštancií zrozumiteľne vykonali ústavne konformný výklad § 167s zákona č. 7/2005 Z. z. a sťažovateľovi vysvetlili, prečo bez ďalšieho považovali túto právnu normu za ústavne súladnú, čo vyústilo do procesného odmietnutia v tejto časti dovolania podľa § 447 písm. c) CSP.

6.2. Vo väzbe na dovolanie podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 CSP, v ktorom sťažovateľ vyjadril nesúhlas s právnymi závermi súdov nižšej inštancie o nesplnení podmienok na prerušenie konania a podania návrhu na ústavnom súde, najvyšší súd uviedol, že

sťažovateľ nevymedzil predmetný dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 CSP, a preto v tejto časti dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ poukazuje na rozpor § 167s zákona č. 7/2005 Z. z. s § 93 tohto zákona, s § 140 Občianskeho zákonníka a s ústavou. Ustanovenie § 167s zákona č. 7/2005 Z. z. je voči sťažovateľovi ako fyzickej osobe nespravodlivé a porušujúce rovnosť účastníkov konania. Vyjadruje nesúhlas s účelom tohto ustanovenia a tvrdí, že spružnenie vysporiadania dlhov pri fyzických osobách nemá byť na úkor a v rozpore s právami iných fyzických osôb. Podľa názoru sťažovateľa boli konajúce súdy povinné podať návrh na ústavný súd na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy o súlade právnych predpisov. Porušenie označených práv identifikoval v tom, že konajúce súdy neprerušili konanie a nepodali návrh na súlad právnych predpisov a znemožnili mu realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nesprávne právne posúdenie veci spočíva v tom, že súdy nedospeli k záveru o nesúlade § 167s zákona č. 7/2005 Z. z. s Občianskym zákonníkom a ústavou, čím mu bola spôsobená ujma na jeho právach.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu:

8. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie sťažovateľa, ktorou namieta neprerušenie konania pred všeobecnými súdmi na účel podania návrhu na ústavnom súde v otázke kompatibility zákonnej normy vylučujúcej viazanosť predkupným právom v prípade oddĺženia podľa štvrtej časti zákona č. 7/2005 Z. z. Podstata argumentácie v ústavnej sťažnosti a celá argumentačná história sťažovateľa v tomto spore nielenže upriamuje pozornosť na nesúlad právnych predpisov, ale najmä aj na letargický postoj konajúcich súdov k navrhovanému odstráneniu tvrdeného nesúladu.

9. V okolnostiach posudzovanej veci je možné identifikovať „konflikt“ proti sebe stojacich zákonných inštitútov v tom zmysle, že explicitne vylúčená viazanosť správcu predkupným právom v rámci procesu oddĺženia fyzickej osoby v štvrtej časti zákona č. 7/2005 Z. z. obmedzuje predkupné právo podielových vlastníkov podľa Občianskeho zákonníka.

10. Vo svojich rozhodnutiach už ústavný súd v minulosti konštatoval, že v prípade kolízie dvoch ústavných hodnôt je potrebné ich vyvažovať tak, aby došlo k ich čo najširšej harmonizácii, t. j. aby každá z týchto hodnôt zostala zachovaná v čo najširšej možnej miere, resp. aby žiadna z nich nebola úplne popretá (pozri PL. ÚS 12/2001, s. 38 odôvodnenia a PL. ÚS 13/2010, s. 55 odôvodnenia).

11. Všeobecné súdy zdieľajú zodpovednosť za ochranu ústavnosti spoločne s ústavným súdom, ktorý má však v zmysle čl. 124 ústavy v tejto oblasti hlavné slovo. Podľa názoru ústavného súdu sa všeobecným súdom podarilo nájsť adekvátny pomer vo vzájomnej kolízii posudzovaných zákonných inštitútov. V danom prípade možno v prvom kroku vzájomného pomerovania prisvedčiť súdom, že vylúčenie povinnosti správcu v rámci oddĺženia ponúknuť podiel podielového spoluvlastníka (v mene ktorého v konkurze koná) najprv ostatným podielovým spoluvlastníkom

umožňuje dosiahnuť sledovaný cieľ, ktorým je už zmienené zrýchlenie vysporiadanie dlhov fyzickej osoby. V ďalšom kroku súdy správne poukázali na zachovanie možnosti využitia predkupného práva a ochrany osoby oprávnenej z predkupného práva nevynímajúc, ktorá je v procese tzv. oddlžovacieho konkurzu zabezpečená širokou verejnou publicitou a prípustnosťou potrebných informácií zverejnených v Obchodnom vestníku. Z tohto prístupu vzájomného vyvažovania vyplýva, že zákonom vylúčená viazanosť správcu predkupným právom nemusí nevyhnutne viesť k úplnému popretiu vlastníckych záujmov osôb oprávnených z predkupného práva.

12. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa podrobne zaoberal dovolacími námietkami vyjadrujúcimi očakávanie sťažovateľa, že dôjde k zosúladieniu právnej úpravy v otázke viazanosti správcu konkurznej podstaty predkupným právom pri speňažovaní majetku fyzickej osoby. Ústavný súd zistil, že najvyšší súd posudzoval negatívne rozhodnutie o prerušení konania z viacerých rovín; popri závere o neprípustnosti dovolania proti tomuto rozhodnutiu (procesnoprávny rozmer veci) pozitívne vyhodnotil ústavnú konformitu výkladu § 167a zákona č. 7/2005 Z. z. vykonaného súdmi nižšej inštancie (ústavnoprávny rozmer veci). Popritom najvyšší súd konkrétne uviedol, kde sú dôvody na konečné dôvody rozhodnutia súdov nižšej inštancie o neiniciovaní konania o súlade právnych predpisov (bod 17.7.).

13. V naznačených súvislostiach ústavný súd konštatuje, a to bez potreby hlbšej analýzy ďalších úvah najvyššieho súdu, že citované závery vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu predstavujú dostačujúce odpovede na nosnú námietku o neprerušení konania a o nepodaní návrhu na konanie o súlade právnych predpisov [dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP], resp. o nesprávnom právnom posúdení, ak odvolací súd (a súd prvej inštancie) nedospel k záveru o nesúlade právnych predpisov [dovolanie podľa čl. 421 ods. 1 CSP] v kontexte skutkového stavu a ústavne konformného výkladu § 167s zákona č. 7/2005 Z. z., s ktorými sa ústavný súd v plnom rozsahu stotožňuje. Namietané uznesenie najvyššieho súdu je presvedčivé, konzistentné a racionálne odôvodnené. Z jeho odôvodnenia vyplývajú všetky úvahy, ktoré najvyšší súd viedli k záveru o odmietnutí dovolania. Jeho závery z pohľadu námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatnil, nemožno vnímať ako nespravodlivé či nesprávne, a preto sťažovateľom uplatnené námietky nemôžu byť základom toho, aby jeho záležitosť bolo možné posunúť do roviny meritórneho ústavnosúdneho prieskumu.

14. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

15. Ústavný súd tak dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnená námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie je neopodstatnená, takže nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavnú sťažnosť preto odmietol podľa

§ 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K návrhu sťažovateľa, aby senát ústavného súdu podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade právnych predpisov:

16. Z chronológie konania pred všeobecnými súdmi vyplýva, že sťažovateľ preukázateľne uplatnil argument o nesúlade právnych predpisov už v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom jeho požiadavka na využitie oprávnenia podľa čl. 144 ods. 2 ústavy všeobecnými súdmi nebola akceptovaná. Ústavný súd vykonal prieskum spôsobu vysporiadania sa s touto požiadavkou všeobecnými súdmi. Z pozície primárneho ochrancu ústavnosti následne vyhodnotil uprednostnenie ústavne konformného výkladu označeného ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. pred ultimátnym uplatnením návrhového oprávnenia všeobecných súdov podľa čl. 144 ods. 2 ústavy za racionálne (bod 11 tohto uznesenia), čo vyvoláva konzekvencie obsahovo zodpovedajúce § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, ktoré sa premietnu do nevyhovenia podanému návrhu.

17. Odhliadnuc od opísanej skutočnosti, je potrebné dodať, že ani samotný návrh nie je osobitne odôvodnený z hľadiska argumentácie o nesúlade právnych predpisov a z hľadiska splnenia podmienky prejudiciality [§ 123 ods. 4 písm. b) a d) zákona o ústavnom súde]. V samotnom návrhu chýba aj označenie referenčných ustanovení (predpisu vyššej právnej sily), s ktorými nie je podľa názoru sťažovateľa v súlade napadnutá právna úprava [§ 123 ods. 4 písm. c) zákona o ústavnom súde]. Takéto odôvodnenie nie je možné nahradiť ani odkazom na samotnú ústavnú sťažnosť alebo na údaje prezentované v konaní predchádzajúcom ústavnej sťažnosti (IV. ÚS 151/2025). Deficit odôvodnenia návrhu determinuje následky obsahovo zodpovedajúce § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde v podobe nevyhovenia podanému návrhu.

18. Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že návrh sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 5 ústavy, aby senát ústavného súdu podal návrh na začatie konanie podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, nie je dôvodný (*a contrario* § 131a ods. 1 zákona o ústavnom súde), a preto návrhu sťažovateľa nevyhovuje.

19. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu